KODAŇSKÁ KAVÁRNA

PODZIM S VŮNÍ SKOŘICE

STEFANIE NEEB

KODAŇSKÁ KAVÁRNA:

PODZIM S VŮNÍ SKOŘICE

STEFANIE NEEB

KODAŇSKÁ KAVÁRNA:

PODZIM S VŮNÍ SKOŘICE

přeložila
Taťána Štefánková

© Moon Notes im Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Taťána Štefánková, 2026
Cover © Barbora Žižková, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8790-6

Všem, kteří zatím nevidí své světlo:
je tu, v tvém nitru, jedinečné,
a každý jeho paprsek mění svět.

Mads

Nad námi se otáčí stropní ventilátor. V té tmě ho vidím jen matně, ale cítím závany chladu na zpocené kůži.

Nejraději bych tady prostě zůstal, zavřel oči a zdřímnul si. Jako Stina. Ruku má položenou přes moji hruď, nohu zasunutou mezi mými. Na krku cítím každý její výdech, teď už zase zklidněný a pravidelný.

Mám Stinu rád. I její blízkost. Především ale to, že ví, kdo skutečně jsem i co jsem udělal. A že přesto zůstala.

Chvíli se dívám na její pootevřené rty. Ten pohled ve mně vyvolá vydatné, spokojené zívnutí a touhu zabořit se ještě hlouběji do matrace. Jenže právě na to si musím dát pozor – blíží se půlnoc, a pro mě je tedy nejvyšší čas odejít.

Pomalinku uvolním sevření jejích prstů, opatrně se odvalím zpod jejího těla a posadím se. Pod nohama cítím hrubou látku džínů – zbytek oblečení se určitě taky povaluje někde kolem.

Potom co nejtišeji vstávám, sbírám své věci a oblékám se. Právě provlékám pásek přezkou, když se za mnou náhle rozsvítí světlo.

„Že ty ses ani nechtěl rozloučit?“

Sakra! Dopnu si pásek a otočím se k ní.

„Chtěl. Jen jsem myslel, že už spíš.“

„Myslel, nebo spíš doufal?“ Posadí se a zvědavě mě pozoruje. Nijak jí nevadí, že jí z prsou sklouzla peřina. Proč taky? Stina není jen mimořádně bystrá, ale má i fantastické tělo a dobře to ví. Já naneštěstí také. A nejen to. Vím, jaké to je, se ho dotýkat. Bylo by lákavé pokračovat tam, kde jsme předtím přestali, jenže…

Musím vyrazit. A tak si znovu sedám na okraj postele a sahám po teniskách.

„Nemám problém se rozloučit,“ vyhýbám se její otázce.

„To ne. Ale máš problém zůstat. Přitom o dost přijdeš! Moje káva je prý pecka.“

„Vážně?“ Usměju se a znovu se k ní otočím.

„Jo. Dostávám ji od kamaráda. Má kavárnu a prodává ta nejlepší zrna na světě.“

„To musí být prima týpek.“

Stina se rozesměje. „To vážně jsi. A… jen kdybys to ještě nevěděl: odtud by ses ráno dostal do Cinnamonu mnohem rychleji.“

Má pravdu. Kavárna je hned za rohem. Jenže Knud ne.

„Promiň, Stino. Opravdu už musím domů.“

„Musíš?“ Nakloní tázavě hlavu. „Nech mě hádat. Knud je ve městě?“

Přikývnu a skloním se, abych si zavázal boty. Přitom už jsou dávno zavázané.

„Ty v tom jedeš dál, viď?“ Náhle ucítím na zádech její ruku a okamžitě ztuhnu. Tělesná blízkost je v pořádku. Ale ne ve spojení s čímkoli, co sahá víc do hloubky. A její otázka přesně taková je. Takže neodpovím.

„Madsi, myslím, že je opravdu skvělé, že se o Knuda tolik staráš. Ale neneseš za něj odpovědnost. Jenom sám za seb–“

„Nech to být, Stino!“ přeruším ji příkře. Ale už je pozdě. Cítím, jak mi vzpomínky vytváří v krku velký chuchvalec, který mě okrádá o dech.

Neneseš odpovědnost. Tentokrát ne. Ale tehdy… jsem selhal.

Takže na vině jsem já.

Navždy.

„Jak myslíš.“ Nezní naštvaně, spíš rezignovaně. Odtáhne ruku a klesne s povzdechem zpátky na polštář. „No, ať už máš v plánu cokoli, já si teď ještě pospím.“

„Jasně,“ odpovím. Mělo to znít přátelsky, jenže nezní. Spíš stále ještě stroze. Nakloním se k ní a políbím ji na čelo. „Uvidíme se příští týden?“

„Nene, kdepak, zlato. Takhle to nechodí.“

„Ne?“ Znepokojeně si prohlížím její tvář. Přeci jen se zlobí?

„Nejsme pár. Takže žádné plánované druhé rande. Ještě bychom si na sebe zvykli!“

Směju se a protáhnu mezi prsty pramen jejích dlouhých blond vlasů. „Takže se uvidíme…?“ Chtěl jsem vlastně říct *někdy*, ale ona pak navrhne středu.

„Jak to?“ ptám se zmateně. „Takže přece jen druhé rande?“

„Ne! Ale mohl bys ve středu prostě jen sám od sebe spontánně zavolat. A já uvidím, jestli budu mít úplně náhodou čas. Řekněme kolem sedmé?“

Směju se a skláním se k ní. Ovine mi ruce kolem krku a polibek, do kterého se noříme, chutná najednou spíš zase jako začátek než jako konec. *Sakra!* Jak rád bych tu zůstal. A putoval rty níž. Přes její prsa, břicho. A ještě níž…, dokud by znovu nezasténala mé jméno…

A přesto jsem to já, kdo ten polibek ukončí, jemně, ale rozhodně. „Tak tedy ve středu.“

Stina se na mě usměje. „Přesně tak. Zavoláme si.“

V chodbě stojí mé kolo. Snesu ho tři patra dolů a vyhoupnu se do sedla. Na zátylku mi naskakuje husí kůže. Je září, léto

už je s konečnou platností za námi. Přes den to slunce ještě zkouší, dnes mi bylo opravdu teplo. Teď ale definitivně visí ve vzduchu podzim. Ochladilo se a ve světle pouličních lamp se povaluje řídká mlha. Cítím ji během jízdy i na obličeji a ve vlasech, které se mi lepí na čelo. Nevadí, stejně se ještě musím vysprchovat.

Ale poté, co odstavím kolo ve sklepě a vyběhnu schody do druhého patra, mě to nejdřív táhne doleva. Ke Knudovým dveřím. Pocítím obrovskou úlevu, když uvidím na rohožce jeho boty, postavené spořádaně vedle sebe – naše znamení, že je všechno v pořádku a on už šel spát. Přesto vyhledám na svazku klíčů nejdřív ten jeho a odemknu dveře.

To snad není pravda! On si dělal sendviče?

I když je okno v kuchyni sklopené, voní to tu zrádně po ananasu, šunce a roztaveném sýru. Vedle dřezu navíc stojí sendvičovač se zaschlými zbytky. To je ale trouba! Jako by si vyloženě přál, abych ho načapal.

Namáčím několik papírových utěrek, potom je položím na spodní plotnu sendvičovače a zaklapnu víko. Jinak už se mu ho do smrti nepodaří vyčistit.

Do smrti…

Hlavou mi víří myšlenky, které mě zákeřně bodají do srdce. Protože jednoho dne se nevyhnutelně stanou skutečností.

Smrt nemá stanovenou hlasitost. Může se přikrást tiše. Podloudně se domluvit se životem a stanovit mu lhůtu. Může však i nečekaně a s ohlušující silou udeřit.

Jak to bude u Knuda? Budu to já, kdo ho najde? V jeho posteli? Na gauči?

Odháním obrazy, které se mi honí hlavou, aniž bych se o to prosil, přesto ve mně zůstává jakýsi nervózní neklid a nutí mě jít dál chodbou k jeho ložnici.

Dveře zůstaly pootevřené. Opatrně do nich zatlačím, jen tak, aby do místnosti padalo dost světla a já viděl na postel.

Knud leží na boku. Jeho husté bílé vlasy září na barevně proužkovaném polštáři. Spí. Hruď se mu pravidelně zvedá a klesá a k tomu se ozývá tiché chrápání. Jinému by možná vadilo, já jsem za ně rád.

Je to známka života.

Důkaz, že můj děda je ještě tady.

Jonna

Během posledních čtyř měsíců mě budilo bučení krav. V šest hodin už jsem v holínkách a lacláčích stála na větru, který mi cuchal vlasy.

Dnes mě probudila Kodaň. Město se ke mně hlučně vetřelo skrze otevřené balkónové dveře až sem nahoru. Veselé zvonky kol, bručení motorů, hlasy. Změť pokřiků a smíchu, do které se teď ještě vmísil zvon ve věži Sankt Nikolaj Kirke.

„Anooo, chybělo jsi mi, ty jedno bláznivé město!" volám, zatímco jen v jedné kovbojské kozačce poskakuju mezi svršky pohozenými na podlaze. Kde je ta druhá? Že by na chodbě?

Cestou tam ještě vylovím z kufru pletený svetr, beru si ze stolu mobil a nacpu obojí spolu s peněženkou do kabely. Stačí jeden pohled na hodiny vedle kuchyňské linky a málem se přerazím o vlastní nohu. To už je devět? Ale ne! Jak to, že pokaždé přijdu pozdě?

Na kávu už nezbývá čas, na pořádný účes už vůbec ne. Abych zkrotila svoje kudrny, musela bych vstát tak v šest. Alespoň že se vyplatilo to poskakování, protože na chodbě pod zrcadlem opravdu nacházím druhou kozačku. Teď už mám všechno, nebo ne? Klíče, peníze a… balkónové dveře! Běžím tedy ještě jednou zpátky a zasunu je. Nechci, aby mě

znovu navštívili holubi. Zvířata sice miluju, ale tady uvnitř? Díky, vážně ne.

Výtah, nebo schody? Kdybych je seběhla, byla bych dole dřív, ale protože výtah právě přijel, volím jednodušší alternativu. Kromě toho tak mám alespoň chvilku na základní úpravu svého outfitu. Svazuju si přední lokny do uzlu, takže už mi nepadají do obličeje, a pokouším se uhladit volány na šatech. Neúspěšně. Jsou stejně vzpurné jako mé kudrny a neustále se mi vyhrnují nad kolena. Asi jsem něco pokazila při šití. Nevadí, ty šaty miluju, hnědá látka se spoustou květů ladí s odstínem mé kůže, která zbronzověla několikaměsíčním pobytem v Halligu.

„*Godmorgen*, slečno Bisgårdová," zdraví mě pan Holm, sotva dole vejdu do lobby. Jeho úsměv je dokonce dvojitý, protože se odráží v dokonale vyleštěné mramorové desce recepčního pultu.

„Také vám přeju překrásné ráno, pane Holme," odpovídám a neubráním se při tom pobavenému úsměvu. Holm je tak roztomilý v té své hotelové uniformě a s akurátní pěšinkou ve stříbrných vlasech. I když už pro tátu pracuje spoustu let a stráží mu tuhle budovu, zůstal skrz naskrz Angličanem. Vzpřímené držení těla, zdvořilý odstup, lehký přízvuk. Nejvíc ho ale prozrazuje, že po tak dlouhé době nedokáže nikomu tykat. Přitom to tady dělají všichni. Já bych nevykala dokonce ani policii. U Holma mě to ale baví.

„Moc děkuji, slečno Bisgårdová. Slyšel jsem, že jedete do kanceláře. Smím vám objednat vůz?"

„Na tak krátkou vzdálenost?"

„No, ano." Přelétává pohledem mé šaty. „Venku je ještě chladno."

„Ano, pane Holme, *ještě* ano. Ale…" Pokrčím vesele rameny. „Slunce už svítí. Na shledanou!"

Na ulici chvilku zvažuju, jestli si nemám vzít kolo, ale nakonec jdu raději pěšky. Stejně už mám zpoždění, takže

na těch pár minutách, o které se cesta prodlouží, už nesejde. Kromě toho se mi to hodí. Nejen že se tak můžu přivítat s Kodaní. Musím si také rozmyslet, jak se za chvíli pozdravím s tátou. A jakými slovy ho co nejúčinněji získám pro svůj záměr. Nadšený z něj nebude, tím jsem si jistá už teď.

Úzké uličky historického centra města ještě leží ve stínu, dlažby z kočičích hlav se lesknou pod nánosem jinovatky a já se přece jen trochu chvěju zimou. Na rukách a nohách mi naskakuje husí kůže. Jakmile však dojdu na veliké náměstí Kongens Nytorv, je pryč. Tady mě před divadlem vítá slunce. Letošní kodaňské léto jsem kvůli praxi propásla. Bylo prý fantastické. Ale mé nejmilejší roční období teprve přijde. Podzim!

Kodaň dýchá bezpočtem tvarů a barev – domy, lidé, kola. Ale dokonalé pestrosti dosáhne teprve tehdy, když se do té pestré palety zapojí i stromy. Jako teď. Lípám všude kolem už se listy barví dozlatova. Na pozadí modrého nebe jako kdyby zářily zevnitř. Jdu chvíli podél kanálu, u kterého už se restaurace připravují na dnešní den, přecházím přes dlouhý zelený pás na náměstí Sankt Annæ Plads a nakonec zabočím do ulice Amaliegade.

Bisgård & Dahl. Zlatá písmena a pod nimi váha. Logo advokátní kanceláře člověka upoutá, hned jak vyjde zpoza rohu – blyští se v nadměrné velikosti na důstojné fasádě bílé honosné budovy. Kdokoli v Kodani potřebuje právní pomoc, je tady na správné adrese. Musí ovšem disponovat pořádným balíkem peněz nebo mít alespoň ty správné kontakty, protože kancelář patří k nejrenomovanějším ve městě a své klienty si může vybírat. Pokud by o tom rozhodoval Carsten Dahl, byl by ten výběr omezen pouze na místní smetánku. Ale naštěstí tu je ještě můj táta a jeho srdce ze zlata.

Často jsem ho vídávala vysedávat do pozdní noci nad případy, které sice kanceláři nepřinášely nijak zvlášť vysoké částky, zato ale vnášely kousek lidskosti do tohoto světa.

A nebyl tohle také důvod, proč jsem si byla od malička tak jistá, že kancelář jednou převezmu?

Dva proplétající se hadi. Nakreslit symbol paragrafu jsem uměla dřív než dostat do sešitu úhledná písmenka. Ale jakmile jsem se je naučila, do každého památníčku s předtištěnými otázkami pro přátele jsem pod „Čím se chceš stát?" napsala *advokátkou.* S vykřičníkem!

A pak? Hm. Pak stačil jeden večer a jedna píseň, aby ve mně vyklíčilo semínko pochybností.

Cítím na hrudi nepříjemný tlak, ale setřesu ho. Je to můj život, takže i mé rozhodnutí. A k tomu jsem prostě ještě nedošla.

O sobotách bývá hlavní vchod zavřený, proto jdu k zadním dveřím, zadám kód a vklouznu do budovy.

„Promiň!" odchytí mě okamžitě ochranka. „Máš povolení ke vstupu?"

„Ehm… ne. Ale mám občanku."

„Ta nebude stačit. Abys mohla vejít, musela bys…" Zmlkne, když mu podržím před očima průkaz. „Jonna Bisgårdová? Ach, pardon. To… nevěděl jsem, že jsi…"

„Ani jsi to nemohl vědět." S úsměvem k němu vzhlédnu a málem mě chytne křeč do zátylku. No jasně. Proti mým ani ne sto šedesáti centimetrům je opravdu obrovský. „Takže můžu projít? Chtěla jsem jen na chvíli nahoru za tátou."

„Ano, samozřejmě. Počkej." Ustoupí se zarudlými tvářemi stranou a přidrží mi dveře do vstupní haly. Tohle gesto mám vážně ráda, ovšem ne tehdy, když ho vyvolá pouze mé příjmení.

V obrovské hale to voní jako vždycky. Po citrónové svěžesti, kůži z potahů křesel pro čekající klienty a po… úspěchu. I když můj táta tvrdí, že úspěch nemá žádnou vůni, trvám na tom, že já ho cítím.

Voní mi trochu jako tátova voda po holení, na jejímž flakónku stojí něco o závanu hořkého koření, osvěžující mátě a jemném podtónu trávy vetiver.

Obejdu opuštěnou recepci a pokračuju k výtahům. Klapání mých podpatků na zrcadlově lesklé mramorové podlaze zní skoro až strašidelně. Kromě toho jsem si zřejmě zašlápla do podrážky kamínek, protože zním jako jednonohý kapitán Achab z tátova nejoblíbenějšího filmu *Moby Dick*. Očividně si toho všiml i pán z ochranky, protože se na mě šklebí. A tím si znovu získává mé sympatie.

Koho ale nesnáším, je saň, na kterou bezpochyby natrefím na recepci tátovy kanceláře: Rosa Bruunová. Tahle averze je už od prvních vteřin vzájemná, na což můžu být podle mě opravdu hrdá. Ona je totiž příčinou toho, že už jsem najednou nesměla sedávat na recepčním pultu a houpat nohama a že zmizela mísa se šumivými lízátky. Stejně jako můj dětský psací stůl z tátovy kanceláře.

Je už opravdu dost velká na to, aby pochopila, že tohle není dětská herna.

Ne, nic jsem nepochopila. Jenže Rosa je prostě plovoucí ledová kra s mimikou, která zná jen dva výrazy: chladný a ještě chladnější. Vlastně přesně jako ten kapitán Achab. Možná bych ji měla jednoduše překřtít na Rosu Achabovou. Na vyleštěných dveřích výtahu se zrcadlí můj úšklebek. Nebo by byl lepší Růžový Achab? To by znělo dost…

„*Goddag*, Jonno. Tvůj otec už čeká." Její chladný hlas mi zní vstříc ve čtvrtém patře, ačkoli jsem ještě ani nevystoupila z výtahu. A na můj vkus příliš zdůraznila slovo *čeká*.

„Také tě ráda vidím, Roso," zatrylkuju přehnaně vesele.

„Ach tak. Ano, samozřejmě. Vítám tě zpátky." V jejím temném pohledu jako by se na chvilinku mihla laskavost, jenže potom jím sklouzne přes mé šaty ke kozačkám a její bezchybně vytrhané obočí vyskočí nahoru. Snad proto, že jsem se na rozdíl od ní nenarodila v tmavém designovém kostýmku?

Rosa jako vždy vypadá jako modelka z katalogu pro elegantní ženy přes čtyřicet. Každá jednotlivá vlna jejích

tmavých vlasů perfektně sedí a i její pleť je dokonalá, až na drobné vrásky kolem očí. Od smíchu ovšem nejsou. Spíš od nelibosti.

Já ale jdu každopádně dál a otevřu vysoké, těžké dveře tátovy kanceláře.

„Jonno!“ Sedí u psacího stolu, ale okamžitě vstane a s otevřenou náručí mi jde vstříc.

„*Hej*, tati!“ Tisknu se k jeho hrudi, cítím na tváři látku jeho obleku a vousy, kterými mě lehounce lechtá na čele. Vnímám vůni jeho vody po holení a vím: jsem doma!

„Vypadáš dobře, *min scat*!“ říká. To tady v Dánsku znamená *můj poklade.* Bere do dlaní moje ruce a prohlíží si mě rozzářenýma očima. „Jsi tak opálená! A pěkně odpočatá!“

„To tedy jsem. A omlouvám se za zpoždění. Mám ještě trochu posunutý čas.“

„V pořádku. Stejně jsem měl dost práce.“ Ukáže na sedací soupravu před čelní stěnou z francouzských oken. „Ale teď se posaď a povídej, jak ses měla.“

Vlastně už to ví. Tu a tam jsme si volali. Přesto usedám do jednoho z velkých křesel s mírnou nervozitou v žaludku a vyhýbám se jeho pohledu. Místo toho zírám na malou dírku, kterou jsem před mnoha lety vyvrtala do gauče připínáčkem, abych jím připevnila bavlnky při splétání náramků přátelství. Táta to tenkrát nijak nekomentoval, jednoduše to s úsměvem přešel. To od něj dneska asi čekat nemůžu.

„Proč jsi tak zamlklá?“ zeptá se a čeká, až se na něj podívám.

„No, ehm… nejsem. Jen jsem asi ještě úplně nepřepnula. Život v Halligu byl tak jiný. Mnohem klidnější, pomalejší. A taky… spjatý s přírodou, která byla všude kolem.“

„Život uprostřed přírody?“ S úsměvem se opře. „To muselo být pěkné.“

„To taky bylo.“ Vyprávím mu o nekonečném moři, ostrém vzduchu i o tom, jak moc mě bavila práce se zvířaty a na

slaništích. „Nejdřív jsem si musela zvyknout na tu změnu životního rytmu. Žádný spěch, žádný stres."

„Tak to ti určitě vyhovovalo." Vesele se drbe ve vousech. „A co tvoje typické pozdní příchody?"

„No, ty jsem zvládala i tak."

Jeho hluboký smích vyplňuje celou místnost. A nejen ji, i mé nitro. Miluju tátův smích, který jako vždy hřejivě duní až někde hluboko ve mně.

„To věřím." Předkloní se a opře se lokty o kolena. „Takže tohle je to, co teď chceš opravdu dělat? Studovat ekologii?"

Dunění okamžitě odumírá. Zato můj srdeční tep se zrychluje na dvojnásobek. Zčásti proto, že v tátově otázce jasně slyším ostražitý tón. Ale také jsem nepočítala s tím, že tohle citlivé téma nakousne tak brzy.

„Ehm, ano. Vlastně… ne." Přeskakuje mi hlas, ale protože si uvědomuju, jak je pro mě tenhle okamžik důležitý, snažím se ho znovu ovládnout. „Práce tam se mi moc líbila a za tu dobu jsem se toho hodně naučila. Ale zároveň jsem si uvědomila, že ekologie pro mě není ten správný studijní obor."

Nic neříká. Ale jeho obočí se vysouvá výš a výš. Tak vysoko, že div nezmizí ve vlasech. Znám ten pohled z jeho jednání s klienty, je to neúprosná výzva, aby mluvili dál. Výzva, které nelze odporovat. A tak lovím z paměti svou předem připravenou promluvu.

„Nadále si myslím, že to je důležitá oblast. Že bychom toho měli pro životní prostředí dělat mnohem víc. Ale během práce v Halligu jsem si všimla, jak ráda vidím přímé výsledky své práce. Něco vyrobím, něco po sobě zanechám. Toho bych samozřejmě mohla dosáhnout i studiem, ale trvá to příliš –"

„Moment. *Mohla?* Co tím chceš říct?" Tón jeho hlasu je teď stejně neúprosný jako to obočí.

„Ehm, že chci… že chci dělat řemeslo?" odpovím váhavě.

Tátovi spadla brada. Úplně ztuhnul, sedí jako vytesaný z kamene. Nevím ani, jestli vůbec ještě dýchá, ale využívám

té chvíle ticha a mluvím dál. „Během těch čtyř měsíců jsem kromě každodenních úkolů hodně pracovala se dřevem. Finn mi ukázal, jak na to, a mě to moc bavilo. Dokážu si tedy představit, že bych se vyučila na truhlářku.“ Prohrabávám třesoucími se prsty obsah kabelky ve snaze najít nůž na dopisy, který jsem pro něj vyřezala. Ale zastaví mě náhlé, hněvivé zahřmění jeho hlasu.

„Copak ses pomátla, Jonno? To přece nemůžeš myslet vážně! Uděláš maturitu za jedna, všechny dveře máš otevřené, a ty… si teď vymyslíš truhlářský učňák?“

S nechápavým výrazem ve tváři si hrábne do hustých vlasů – gesto naprostého zoufalství, ke kterému ladí i ty hrozivé rudé fleky, které mu naskakují nad límečkem košile.

„Je to zatím jen takový nápad,“ pokouším se ho uklidnit. „Udělám si někde praxi a potom –“

„Ne, to neuděláš!“ skočí mi nekompromisně do řeči. „Už stačilo, Jonno. Že jsi po maturitě odložila studium práv kvůli té organizaci na pomoc dětem v Namibii – v pořádku! Že jsi poté chtěla studovat medicínu – i to bylo pochopitelné. Dobrý mi přišel i nápad udělat si předtím kurz na záchranáře. Ale všechno, co přišlo potom, byl už jen naprostý chaos. Přerušení studia medicíny a poté jedna praxe za druhou. Dodnes už jich bylo tolik, že si je všechny ani nepamatuju.“

Já ano a mohla bych mu je všechny vyjmenovat, ale raději to nechám být, protože táta už si rozepíná límeček, což je jasné znamení, že vzápětí vybuchne.

„Poslouchej, Jonno! Měli jsme dohodu: Nechám tě na pokoji, než ti bude dvacet. A pokud do té doby nic nenajdeš, zůstaneš u studia práv.“ Obočí se mu opět zvedne. „A kolik je ti teď?“

Mám chuť protočit panenky, protože nesnáším otázky, na které zná můj protějšek odpověď předem. Ale jelikož na mě táta nepřetržitě zírá, odpustím si to a zamumlám: „Dvacet jedna.“

„Ne, Jonno. Za chvilku ti bude dvacet dva. A proto to tady a teď uzavřeme."

Tenhle rozhovor jsme vedli nesčetněkrát, v podstatě po každé praxi. A protože vím, jak rychle táta umí zahnat člověka do úzkých, nadechnu se, abych zahájila svou obhajobu.

Jenže on nečekaně vstane, přinese z horního šuplíku pracovního stolu nějakou složku a položí ji konferenční stolek.

„Co je to?"

Rozevře desky a posune složku ke mně. Běhá mi mráz po zádech – je to pracovní smlouva. Že by chtěl, abych šla na nějaké duální studium? V Dánsku vysílají firmy talentované mladé lidi na specializovaná studia, která spojují teorii s praxí přímo ve firmě hned od prvního ročníku.

„Jak jsem se právě dozvěděl, chceš výsledky své práce vidět hned. Takže tohle se perfektně hodí." Vytáhne z náprsní kapsy propisku a položí ji vedle smlouvy, nasměrovanou tak, že stačí po ní jen sáhnout. „Budeš studovat práva a současně začneš pracovat v naší kanceláři."

„Ne! To není to, co chci dělat, tati. A ty to víš." Vysvětlila jsem mu už tolikrát, že musím najít vlastní cestu, a on mě teď nutí pracovat u něj v kanceláři?

Očima hledám pomoc na zdi za jeho psacím stolem. Obrázek mě s mámou už tam nevisí, přesto cítím její blízkost. Její něžnou dlaň, která tak pevně držela tu mou, když nás fotili.

„Já… Já jsem prostě ještě nenašla to pravé. Moji vlastní vnitřní záři. To, pro co bych opravdu hoře–"

„Ale ne, přestaň omílat ty nesmysly!" přeruší mě stroze. „Záře. Hořet. Sny. Víš moc dobře, kam tohle vedlo u tvé matky. Nikam. Nezbylo nic než bolest. Takže s tím na mě nechoď. Podepiš to, Jonno, jinak…"

Nevěřícně k němu vzhlédnu. „Jinak co, tati?"

Nastává ticho. Takové ticho, že mi vlastní tlukot srdce přijde jako burácení sbíječky.

Uhýbá mému pohledu, otáčí se k oknu, ruce zastrčené hluboko v kapsách. „Mám tě rád, Jonno. A poslední roky jsem tě vždycky podporoval. Ale teď už to stačilo. Ve čtvrtek se koná každoroční večírek naší kanceláře. Kromě našich advokátů tu budou i důležití obchodní partneři. Je to vhodná příležitost, jak jim oznámit tvůj vstup do firmy. Proto do pondělka podepíšeš smlouvu, jinak ti přestanu platit."

„Cože?"

„Přijdeš o měsíční platby, Jonno."

Sedím tu nehybně, jako by do mě uhodil blesk. Počítala jsem s nesouhlasem, s náročnou diskuzí. A někde hluboko v duši jsem vždycky počítala s tím, že jednou nastane čas, kdy už mě táta nebude podporovat. Ale nikdy by mě nenapadlo, že ty peníze využije k tomu, aby mě vydíral. Aby mě nutil jít cestou, kterou jít nechci. Jeho cestou.

Kromě paralyzujícího šoku cítím i něco jiného. Malý, rozlícený plamen. Zažehl se mi v hrudi, propaluje se až do krku a vhání mi slzy do očí.

Vím, že je vidí, protože když se ke mně otočí, začne pomrkávat. Jako kdyby je tím mohl odehnat a strhnout tu zeď, která se mezi námi v posledních několika minutách vztyčila.

Přinutím se vstát a vzít si tašku. Nevím, co se mnou bude dál. Doteď jsem si nemusela dělat s penězi starosti, byly prostě tady. Ale i když mi představa, že by táta svou hrozbu mohl opravdu dotáhnout do konce, nahání strach, řeknu jen: „Ušetři si ty vyděračské pokusy pro tvoje protistrany. Já jsem tvoje dcera, ne nějaký kšeft."

Najdu cestu ven, i když vidím všechno rozmazaně. Dřevěnou podlahu, kliku na dveřích i číhající Rosu za tím jejím zpropadeným pultíkem. Mizím za roh, rozrážím dveře do chodby se schodištěm, ale hned je zase pouštím a nechávám zapadnout zpátky. Těch slz je příliš mnoho na tolik schodů. A tak přivolávám tlačítkem výtah. Modlím se, aby přijel co

nejdřív. Zatímco čekám roztřesená před zavřenými dveřmi, zaslechnu najednou Rosin hlas:

„Tak co? Jak to proběhlo?“

„Moc dobře ne. Ale neustoupil jsem. Tak, jak jsme se domluvili.“

Cože? Táta se domlouval s Rosou?

Jako by mé srdce náhle úplně ztichlo. Ne, jako by ztichlo celé mé já.

To proto slyším ten téměř nehlučný zvuk? To šustění látek, které se o sebe opatrně třou? Nevěřícně naslouchám dál, ale ten zvuk už utichl. Zato zase slyším Rosu. „Výborně, Jorgene,“ špitne. „Bylo už načase přitáhnout opratě. Jsem na tebe hrdá, *min skat*!“

Můj poklade?

Ach bože, ne! Sevře se mi žaludek, tak bolestivě, že se začínám dávit. Tisknu si dlaň na ústa, koušu se do prstů, abych nevydala ani hlásku. A pak přece jen volím schody. Musím odsud pryč!

Mads

Dnes se v Cinnamonu netrhnou dveře. Zvonek neustále cinká a každý, kdo vejde dovnitř, s sebou přinese závan chladného vzduchu. Podzim už je opravdu znát – nejen venku, ale díky Majině včerejší dekoratérské akci i tady v kavárně. Sbírám ze stolu dva hrnky a cestou zpátky k baru se rozhlížím a všechno kontroluju. Šlahouny s listovím a skrytými lampičkami nad okny jsou v pořádku. Sklenice se sušenými pomerančovými plátky, ořechy a dekorační skořicí vedle svíček také. Světlá imitace kožešin na židlích ještě nutná nebyla. Ale Maja se podle všeho řídila mým pravidlem *cokoliv, jen ne dýně!* Ne že bych je neměl rád, jen prostě nechci, aby si někdo myslel, že jsme pro každý kýč. Třeba typu *pumpkin spice latte.* Už jen při tom názvu mě začíná pálit žáha. Netuším, jakými ještě všemožnými chuťovými úchylkami si lidé hodlají kazit kávu. A to jako jen proto, že je to právě trendy? Cesta od pečlivě vybraného zrna k aromatickému espressu je umění. Musí se dodržet správný stupeň hrubosti při mletí a precizní nastavení kávovaru ohledně teploty, tlaku a doby extrakce. A je nezbytné docílit perfektní pěny se zlatohnědým třpytem. To je káva ve své ryzí podobě. Kdo tohle neocení, není tu na správném místě a může si svoji břečku pořídit jinde. A nejraději *to go*!

„Mám tady dvě zdravé snídaně pro stůl číslo čtyři.“ Ruben vychází lítačkami z kuchyně a utírá si ubrouskem tvář. Sakra! Zdá se, že v kuchyni panují opravdové tropy. Je krátce po jedenácté a takhle vyřízeného jsem ho v tuhle dobu ještě neviděl. Vlasy si sepnul do uzlu a čelo se mu rosí potem.

„Vydržíte to tam ještě chvíli?“ ptám se ho.

„Pokud budou lidé objednávat jen studené věci, tak jo. Ale jestli pojedou míchaná vajíčka a zapékaná jídla, začneme brzy stávkovat!“

S úšklebkem ve tváři opět mizí v kuchyni a mě už zase začíná hryzat svědomí. Ale co nadělám? Potřebujeme nutně novou ventilaci, jenže je strašně drahá a já ještě nevím, kolik mě bude stát údržba kávovaru. K tomu ten držák šlehače mléka. Hadřík připevněný gumičkou je jen nouzové řešení a jen zázrakem si ještě nikdo z nás nepopálil prsty. Vyhrnu si rukávy ještě o kousek výš a mířím s talíři ke skupince latte macchiato. Čtyři hihňající se ženy. Vím předem, co mě čeká…

„Páni! To vypadá výborně,“ vítá mě ta tmavovlasá a trochu se odkloní, aby udělala místo pro mě a svou snídani. Přesto se naše paže dotknou – jakoby náhodou.

„Lososová snídaně a brunch tu budou za chvilku,“ informuju skupinku. „Přejete si ještě něco?“

„Ano! Hledáme nějaké skvělé místo pro dnešní večer. Nemáš pro nás nějaký tip?“ ptá se ta blonďatá a dívá se na mě plná očekávání.

„Záleží na tom, co konkrétně hledáte,“ vyhýbám se jejich otázce. „Nejlepší bary a kluby najdete na západním břehu.“

Odkážu je na instagram a další weby, ale už teď tuším, že z toho ještě nejsem venku. A nemýlím se, protože tmavovláska se zvědavě předkloní. „A ty? Kde najdeme tebe?“

„Tady,“ odpovím s úsměvem, který je, jak doufám, jakž takž galantní, a mizím ve svém bezpečném prostoru – za barem. Zbývající snídaně ať jim donese Ruben. Zvládá tyhle přímé útoky mnohem pohodověji a většinou se jimi baví.

Mě tohle flirtování prostě jenom štve. Dřív jsem se s ním setkával jen tu a tam, ale poté, co jsme se objevili v cestovatelském blogu *Explore with Liv*, už se s ním potýkám každý den. Liv z nás svým jarním natáčením udělala virální hvězdy, které vidělo přes dvě stě čtyři tisíc sledujících. *Copenhagen Cinnamon – nový objev v Kodani! Tahle kavárnička ležící stranou turistického ruchu, a přesto v centru nabízí fantastickou kombinaci industriálního designu a skandinávského stylu.*

Věděl jsem, že je v tom videu i záběr na mě. Jen jsem nepředpokládal, že velká část návštěvnic dojde k názoru, že jsem součástí jídelního lístku. Mizím ze zorného pole stolu číslo čtyři, a jelikož jsou momentálně všichni hosté obsloužení, dělám si espresso. Neexistuje nic, k čemu bych si přivoněl raději než k tomuhle zemitému aroma, ve kterém se vůně kávy často mísí s vůní ořechů. Měl jsem to tak už jako dítě. Miloval jsem rána, kdy jsem se probudil a zdola z kuchyně se linula vůně kávy až ke mně nahoru. Možná proto, že snídaně byly jednou z mála chvil, které jsme trávili spolu.

Spolu…

Hlava mi okamžitě začne promítat různé obrazy. Moji rodiče, Anders a já. Na terase pod markýzou. Při plachtění…

Házu do sebe celé espresso naráz. Má hořký dozvuk. Ta hořkost je silnější než obvykle. Protože tohle *spolu* už neexistuje.

S odchodem Anderse jsme o to přišli.

Teď už existuje jen *já* a *oni*. A uprostřed toho Knud.

Ze zamyšlení mě do reality vracejí mávající ruce – několik hostů chce platit. Zkasíruju je, sklidím nádobí ze stolů a pokouším se rozesadit na pár uvolněných židlí nové hosty, kteří právě dorazili.

Jeden páreček a tříčlenná skupinka.

„Takže?“ Ruben do mě šťouchne. „Co myslíš?“

Zná moji hru. „Ten páreček určitě zůstane déle, takže bílá káva a latte macchiato. A ti ostatní? Ten týpek v obleku černá

káva. Arabica. Ten v chino kalhotách espresso. A ona?“ Má na sobě světlou sukni a bílou blůzku. „Cappuccino.“

Potlačuju úšklebek, když se při objednávce ukáže, že až na arabicu jsem se ve všem trefil. Nemám ale čas radovat se z Rubenova údivu, protože do kavárny vchází skupina dívek. Vytáhly mobily, takže se zcela jistě nepřišly nasnídat, ale pořídit si pár selfíček s pozadím kavárny.

„Ehm, *hej*!“ jedna z nich přistupuje k baru. „Vlastně jsme se chtěly jen něčeho napít, ale volná místa už nemáte, že?“

„Ne. Je mi líto. Bez rezervace tady o víkendu nemáte šanci.“

„A… co ty barové stoličky?“ zkouší to dál.

„Ty jsou bohužel taky zarezervované.“ Což není tak úplně pravda, protože ty držím volné jen pro štamgasty. „Ale jestli máte zájem, můžete si i tak udělat pár fotek.“

„Opravdu?“

„Jasně!“ Usměju se a ukážu na druhou stranu u vchodu, odkud lze nejlépe pořídit typické fotografie Cinnamonu, aniž by to příliš rušilo hosty. Asi bychom opravdu měli na tom místě nalepit na podlahu hvězdu.

„Promiňte!“ volá stůl číslo dvě. „Jen jsme se chtěli zeptat, jestli si můžeme dát snídani pro dva i ve třech?“

„Ano, jistě. Přinesu vám talíř navíc.“ I vedlejší stůl má nějaký požadavek. Proč jen jsem dal Maje na dnešní dopoledne volno?

Sbírám ze stolů jídelníčky, potom se otočím, protože chci předat v kuchyni objednávky, a přitom málem vrazím do nějaké dívky. Ty kudrny! V prvním okamžiku se zdá, že tu malou postavičku tvoří jen záplava dlouhých, světle hnědých loken. Ale když zvedne hlavu, dívám se do zářivě zelených očí. Nedokážu odhadnout její skutečný věk, ale „malá“ byla jasná trefa vedle. Tedy, malá je, ale určitě už jí bylo dvacet. Na sobě má hnědé šaty, hodně obnošené kovbojské kozačky a přes rameno pověšenou příliš velkou kabelu.

„Jsi v pořádku?“ ptá se mě nečekaně hlubokým hlasem a odfoukne si z čela loknu. Přitom si mě prohlíží stejně bezostyšně jako nejspíš já ji.

„Ehm, ano, promiň.“ Vím, že bych měl odvrátit pohled, a přesto jí dál zírám na ústa. Má ten druh rtů, které jako by se neustále usmívaly, i tehdy, když znepokojeně přimhouří oči.

„Děje se něco?“

„Ne. Ale… ehm, vzadu se určitě hned něco uvolní. Posaď se zatím tady k baru a já hned přijdu, ano?“

Z kuchyně přichází Ruben obtížený několika talíři s jídlem. „A? Co ta malá?“

„Co je s ní?“

„No, co bude chtít? A jak to, že ji necháš sedět u sebe?“

Zašilhám nenápadně jejím směrem. Právě bojuje s barovou stoličkou, která se zasekla pod barovým pultem, a přitom tiše kleje.

„Černá káva. Gesha.“

Temperamentní, plná života. Jedinečná.

Jonna

Nenávidím barové stoličky. Jiní se na ně prostě elegantně vyhoupnou, já musím v podstatě vyšplhat. A pokaždé se cítím jako malé dítě, které zdolává příliš vysokou židli. Vlastně už chybí jen popruhy.

Podělaný den, podělaná stolička…, ale hezká kavárna. Líbí se mi vůně kávy a skořice, která tu visí ve vzduchu. A také interiér kombinující moderní a staré. Tmavý leštěný nábytek. Měděné lampy, které visí na dlouhých kabelech z vysokého stropu. Šedá betonová podlaha. A že zachovali červenohnědé cihlové stěny. Všechno dohromady by to působilo skoro až temně, ale různě po místnosti jsou rozmístěné i světlé detaily. Světelné řetězy na oknech. Bílé nápisy na polštářích ze starých pytlů na kávu. Svíčky v litinových svícnech. Latte art na obrázcích za barem. A… jídelní lístek přede mnou. Vlastně ho nepotřebuju, přišla jsem si jen pro latte to go – vždyť táta mi ani nenabídnul kávu. Ale jelikož už jen pomyšlení na něj bolí tak nebezpečně, že potřebuju přijít na jiné myšlenky, beru z pultu dřevěnou desku s klipem a dívám se, co všechno tady v Copenhagen Cinnamon mají.

Je začátek září. Jestlipak už nabízejí pumpkin spice latte? Listuju jídelníčkem, ale čeká mě zklamání. Zato je tu spousta jiných druhů kávy, různé snídaně a samozřejmě obligátní

sladké zákusky: *kardemommeboller, wienerbrød* a… *kanelsnegle*! Miluju skořicové šneky. Ovšem ty ceny jsou opravdu šílené. Jenže při té poloze? Určitě sem chodí dost –

„Tak jo, co to bude?“

Odložím desku stranou a vzhlédnu. Ten týpek má extrémně modré oči, toho jsem si všimla už předtím, ale takhle zblízka je ta modrá ještě intenzivnější.

„Potřebuješ ještě chvilku?“

„Ehm, nee. Prosím jedno latte macchiato,“ špitnu a právě se chystám dodat „s sebou“, když si všimnu, jak překvapeně naklání hlavu na stranu.

Jako kdybych řekla něco špatně.

„Co je? Přece ho máte.“

„Máme, jasně. Ale… jsi si tím jistá?“

„Cože?“ Teď nakláním stejně překvapeně hlavu já. „Ty chceš vědět, jestli jsem si jistá, že chci latte macchiato?“

Copak dnes zpochybňují má rozhodnutí úplně všichni?

Na rtech se mu mihne úsměv. Tak tohle jsem mohla tušit – do jeho základního vybavení patří i dolíčky. Celý je jedno velké klišé – zářivé blond vlasy, buď záměrně nedbale nastylované, nebo prostě už dlouho neviděly kadeřníka. Hranatý obličej, plné rty. K tomu tělo, které se zcela očividně nevyhýbá sportu. Nebo si to aspoň myslím, protože má sice přes bílou košili a světlé džíny převázanou béžovou lněnou zástěru, ale i tak je vidět, že se látka napíná na těch správných místech.

„… jen proto jsem se zeptal.“

Sakra! Nejdůležitější část jeho věty jsem zřejmě propásla. „Ehm… proč?“

Teď se usmívá ještě víc. „Říkal jsem, že je skoro škoda ředit kávu mlékem.“

„To je možné. Jen by tě teď asi neměl slyšet tvůj šéf, že?“ namítnu. „Přece jen si za latte říkáte dvojitou cenu.“

„Šéf je dost v pohodě. Kromě toho se spokojení hosté vracejí. Čehož si opravdu vážíme. A to zase –“

„Víš co? Tak mi tedy prostě udělej nějakou kávu, ano?“ skočím mu do řeči, abych to celé zkrátila. Jenže přesně toho chtěl zřejmě docílit, protože spokojeně kývne.

„Výborná volba. A kterou?“

„Co?“ Zmateně se mračím, ale místo odpovědi se mi dostane jen dalšího kývnutí, tentokrát směrem k tabuli nalevo od baru. Na ní je křídou krasopisně vyveden seznam nespočtu odrůd kávy: arabica, robusta, liberica, excelsia, typica, caturra, gesha…

To jako vážně? Zatraceně, já prostě jen potřebuju trochu kofeinu! Ale ten týpek mluví dál. „Ty odrůdy zrn se liší nejen svým aroma, nýbrž i –“

Nemám náladu na další přednášku a najednou se znovu vrací ten vztek. Hromadí se mi v břiše do jedné obrovské, tučné hroudy, takže se musím narovnat, aby měl víc prostoru. Což byl očividně hodně hloupý nápad, protože právě díky tomu vyjede ven naprosto neředěný. „Poslyš! Mám za sebou podělaný den, chápeš? Přitom ještě ani není poledne. Můj táta spí s Kapitánem Achabem. Pravděpodobně už celé roky. Kromě toho jsou podle něj moje plány do budoucna naprostá hovadina. A taky mi došly peníze. Na tu zatracenou kávu tady ale ještě stačí. Takže: dej mi prostě *jakoukoli* kávu, ano?“

Ticho. Mezi námi nastalo absolutní ticho.

Zato mými žilami šumí krev tryskovou rychlostí. Opravdu jsem to všechno právě řekla?

A týpek na mě jen nehnutě hledí.

„Dobře. To bylo docela dost informací najednou,“ konstatuje po chvíli suše. „K tomu kapitánu Achabovi bych se ještě rád vrátil. A zajímají mě i tvoje plány do budoucna. Ale nejdřív zpátky ke kávě: za těchhle okolností navrhuju odrůdu *robusta*.“

„Neříkej! A proč?“

„Má nejmíň kyselosti. A ty už sis dneska do kyselého jablka kousla, ne?“ Tázavě se na mě dívá.

Jsem tak rozhozená, že ani nevím, co na to říct, ale naštěstí chce právě někdo zaplatit, a tak se týpka na chvíli zbavím. Sesunu se zpátky na stoličku. Měla jsem ráno prostě zůstat v posteli. Nebo ještě lépe v Halligu. Se spoustou dobráckých krav a ještě dobráčtějších lidí.

Hektickými pohyby vyhrabávám z kabelky peněženku. Chci odsud pryč. Se svým latte macchiato. A chci ho *s sebou*. Bez ohledu na to, co si o tom týpek myslí.

„Tak zase příště, Madsi," loučí se s ním za mnou vysoký hlas. Koutkem oka zachytím, že on se místo odpovědi jen odměřeně pousměje.

Přesně tohle měl jednoduše udělat i u mě. Odměřeně se usmát a držet klapačku.

„Rozhodla jsem se jinak," sděluju mu, když se zase objeví u baru. „Přece jen si vezmu to latte. S sebou."

Zamyšleně přimhouří oči, ale nijak to nekomentuje, nýbrž opět jen přikývne, než se ke mně otočí zády a začne zkušenými pohyby obsluhovat kávovar. Ovšem tu radost, že bude držet klapačku, mi neudělá.

„A tvůj otec tedy spí s kapitánem Achabem?"

Zoufale protáčím panenky. Ale sama jsem o tom začala. Co s tím teď nadělám. „Jo, ovšem s jeho růžovou verzí."

Slyším, že se tiše směje. „To zní zajímavě."

„Jenže není."

Skloní se a vyndá z lednice krabici mléka. Při otevírání ke mně krátce vzhlédne. „A ty tvé plány do budoucna?"

„Ty taky nejsou zajímavé."

„Říká táta, nebo ty?"

„Vyslýcháš takhle každého hosta?"

Opět slyším tichý smích a přistihuju se při myšlence, že bych ho ráda i viděla. Zní totiž opravdu sympaticky. Jenže on už se mezitím zase odvrátil, aby mi našlehal mléko. „Máš nějaké přání ohledně obrázku na pěně?"

„Nee, nech to být."

„Určitě?“ Pokývne hlavou k předlohám na stěně. „Květiny, srdce, lístky? Máme spoustu –“

„Ne!“ vyhrknu. „Nebo… přece jen, počkej! Umíš i němého jednorožce?“

Zaskočený se ke mně otočí. „Cože?“

Místo odpovědi mu své přání ukážu na pravé ruce: vztyčený prostředníček.

Mads

Potřebuju chvíli, ale potom se tak rozesměju, že málem upustím konvičku s mlékem.

Tohle bylo vážně drzé, ale má pravdu. Sám nevím, proč jsem jí div nevymluvil díru do hlavy. Nebo… to přece jen tuším? Ona je skutečně vítaná změna, a k tomu prostě roztomilá. Jako právě teď. Úporně se snaží, aby se taky nerozesmála, ale nedaří se jí to.

„Takže němý jednorožec." S úsměvem přikývnu, sáhnu po šlehači mléka vedle na pultu a… sakra! Hoří mi kůže! Okamžitě přístroj pustím, jenže je pozdě. Celou dlaň mám rudou a jen stěží zadržuju zasténání. Bolí to tak pekelně, že se mi podlomí kolena.

„Do háje!" slyším za sebou její hlas. Určitě obešla pult, jenže já ji tady nechci. Všechno je mi hrozně trapné. Že tu dřepím, že to bolí, že jsem udělal tu podělanou chybu. Zřejmě jsem sáhl vedle.

„Hej, vstaň!" Cítím na rameni její dlaň, ale setřesu ji.

„Už je to dobrý. Jen jsem se trochu spá–"

„To není jen trochu. Tak dělej. Musíš si tu dlaň zchladit." Protože hned nereaguju, chytí mě za paži a pomáhá mi vstát.

„Ale ne, sakra!" Z kuchyně přichází Ruben, přesně ve chvíli, kdy otočila kohoutkem, aby mi podržela ruku pod tekoucí vodou. „To byl ten rozbitý šlehač?"

Jen přikývnu, mluvit nedokážu. Kdybych otevřel pusu, vyšel by z ní zase jen sten.

„Máte v kuchyni něco na spáleniny? Nějaký hydrogel nebo tak něco?“ ptá se dívka.

„Ehm… nee,“ hlesne Ruben.

„Ale měli byste mít!“

Výčitky teď nepotřebuju, stejně jako pozornost, kterou jsme na sebe mezitím strhli. Chci tedy odtáhnout ruku, ale ona mi ji s vyčítavým pohledem strčí zpátky pod vodu. „Ta ruka zůstane tady. Ještě aspoň deset minut. Jinak se ta popálenina dostane hlouběji do tkáně.“

„Copak ty jsi lékařka?“

„Ne, záchranářka.“

„Opravdu?“ Skepticky si ji prohlížím. Lékařku bych jí asi i tak nějak věřil. Ale že jezdí sanitkou? A sbírá ze silnic oběti nehod?

Náš oční souboj přerušuje Ruben. „Máme ale kufřík první pomoci.“

„No, tak alespoň něco. A kde?“

„Nahoře v kanceláři.“ Pokývnu hlavou směrem ke schodům. „Ale –“

„Já vím,“ skočí mi ironicky do řeči. „Myslíš si, že nic nepotřebuješ.“ Pohlédne na Rubena. „Přinesl bys ten kufřík?“

„Jasně!“ Otočí se ke schodům, ale já ho ještě stačím chytit za paži.

„Můžu tam jít sám.“

Moje chyba – můj problém. Kromě toho už to ani tolik nebolí. Koutkem oka vidím, jak kroutí hlavou, když ruku odtáhnu, abych mohl sáhnout do šuplíku pro klíč.

„Pohlídáš to tady zatím?“ prosím Rubena a snažím se rychle zmizet.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ slyším při odchodu Rubenův hlas a nachytám se, jak napínám uši.

„Jonna. A raději půjdu také nahoru.“

Ne! křičí to ve mně, jenže levou rukou nezvládnu ani vytřídit správný klíč na svazku, protest tedy spolknu. Vzápětí se ukáže, že to bylo moudré rozhodnutí, protože když dorazím nahoru, nedokážu odemknout dveře ani na několikátý pokus. Zato se vrací bolest – horší než předtím.

A tak to přebírá Jonna. Klíč, odemykání dveří i všechno ostatní v kanceláři. Mám si sednout na dřevěnou lavici a vysvětlit jí, kde co najde.

„Zamknout kufřík první pomoci ve skříni není zrovna nejlepší nápad," slyším ji se rozčilovat, nemám ale nervy na to, abych se obhajoval. Na čele se mi hromadí pot, mé tělo už očividně neví, jak se zbavit toho ohně, který mi nezastavitelně proniká čím dál hlouběji do dlaně.

Opřu se a zavřu oči. Slyším šustění fólie, potom škrabání židle o podlahu. Jonna už musí být hodně blízko, cítím její pohyby i lehký závan vzduchu, který způsobují, ale nechávám oči zavřené.

„Vezmu teď tvoji ruku, ano?"

Přikývnu, přesto ale ucuknu, když mi sevře zápěstí. Opatrně, skoro váhavě mi otáčí ruku sem a tam.

„Jak se dalo čekat, už se tvoří puchýře. Vím, že nemáš rád rady. Ale určitě bys je neměl propichovat, jinak si tam zaneseš infekci."

„Jasně."

„Určitě?"

Otevírám oči a vidím, jak ironicky protahuje rty. Rty, které se i při tom nadále usmívají.

„Bez obav. Vím, že se to nemá dělat."

„Ano? Tak fajn! Pak se tedy dneska přece jen nebavím jen se samými idioty."

„Myslíš tím tvého ot–"

„Nee, teď jsem vlastně myslela tebe."

Vzdávám se. Jsem příliš vyřízený na to, abych s ní verbálně udržel krok, a tak ji prostě jen mlčky pozoruju. Přikládá

mi obvaz. Přitom jí padá do obličeje kudrna, kterou se opakovaně pokouší odfouknout. Užuž mi cuká zdravá ruka, takže ji raději zasunu pod stehno, abych ještě neudělal nějakou hloupost.

Jonna je ale opravdu zatraceně hezká. Myslím, že o tom ani neví. Se skloněnou hlavou soustředěně obtáčí obvaz kolem mé ruky a zápěstí. Ale když ho pak připevní svorkou, nečekaně vzhlédne. Naše pohledy se setkají a já nevím, jak to dělá, ale když se na mě dívá, něco ve mně přestává fungovat. Jako už před chvílí. Když na někoho zíráme a ten druhý si toho všimne, tak přece rychle začneme koukat jinam! U ní to ale nedokážu. A ke vší smůle přestávám i normálně dýchat. Není to jen ta zelená v jejích očích, co mě fascinuje. Je to ta hloubka v nich, co mě –

„Hotovo." Jonna rychle vstane a odvrátí se. Přitom mačká do kuličky obal od obvazu. Dost prudce.

„Tak tedy… Díky." Vstanu taky a snažím se při tom co nejméně hýbat rukou. Bolest ale navzdory ošetření trestá každičký, i sebemenší pohyb.

„Pracovat už s tím ale nemůžeš."

„Uvidíme…"

Povytáhne jedno obočí, otevře ústa, chystá se něco říct, avšak nakonec je zase zavře a potřepe rezignovaně hlavou.

A odchází.

Ona odchází! varuje mě jakýsi hlas v hrudi.

A to je dobře, rozhodne moje hlava. A má pravdu. Protože Jonna by stejně odešla, nejpozději poté, co by se dozvěděla, čím jsem se provinil.

Jako Lale.

Já už takhle dál nemůžu, Madsi. Já už to s tebou nevydržím…

Vzpomínka na její slova mě stahuje dolů, zpátky na lavici. Po tom všem, co se stalo, ztratit ještě i ji – tenkrát jsem se málem zadusil bolestí.

Proto jsem se tehdy rozhodl: Už žádné další vztahy, žádné pády do propasti!

Další už bych nepřežil.

Opřu lokty o kolena a schovám hlavu do dlaní. Tak tohle nebyl dobrý nápad – bolest mi vystřelí až do žaludku. Sténám, sedám si zpříma a nejraději bych si tu ruku utrhl.

Je jasné, že takhle vážně pracovat nemůžu. Linda dnes nepřijde, Maja dorazí až ve tři a do té doby to Ruben sám určitě nezvládne.

Že by Nicolaj? Úplně na začátku tady občas vypomáhal a je sobota – dnes tedy na univerzitu nemusí. Jeho číslo mám tady nahoře v paměti pevného telefonu – pozůstatku z doby, kdy kavárna ještě patřila Knudovi.

„Jé, páni, to je tedy překvapení!“ zdraví mě. „Nečekal jsem, že si vzpomeneš!“

„Ehm… jasně, že ano,“ odvětím, aniž bych měl nejmenší tušení, o čem mluví.

„Ani ne za hodinku jsme na řadě. Vítr je skvělý. Stabilních deset uzlů. A Felix je na tom dobře.“

Plachetnice! Dneska je ta regata!

Plameny z ruky náhle zachvátí celé mé tělo a začínám se potit.

„Nemůže tě nahradit,“ slyším Nicolajův hlas po chvíli váhavého mlčení. „To víš, viď?“

„Ano, to je v pořádku,“ odpovím.

Jenže v pořádku není nic. Regata, plachtění, lodě, moře – je úplně jedno, kde má tenhle řetězec asociací začátek, na jeho konci je jako vždycky smrt…

Vidím před sebou části trosek. A vidím i části těl. Roztrhané, rozdrcené. Znetvořené.

„Opravdu je ti dobře?“

„Jasně. Já… Jen jsem si právě popálil ruku. Nic hrozného, ale myslím, že bych si ji měl zchladit. Ale přeju vám hodně štěstí, nandejte jim to!“

„To rozhodně uděláme. A, Madsi? Teda vážně, bomba, že ses ozval! A nezapomeň na svůj slib, jo? Až zase budeš připravený, budu já první, s kým vyjedeš na vodu."

„Neboj, nezapomněl jsem."

Jenže to se nestane. Pro mě už neexistují ani lodě, ani plachetnice a ani rychlostní závody.

To všechno umřelo spolu s Andersem.

Zabloudím pohledem k věšáku na klíče, přesněji řečeno k háčku, na kterém visí klíč s malým přívěskem ve tvaru hausbótu, vyřezaným přesně podle originálu. Měl bych ho konečně pro někoho uvolnit.

A… měl bych konečně sejít dolů. Jonna už nejspíš bude pryč. A třeba se dovolám i někomu z lidí, kteří nám tu občas vypomáhají.

Uhladím si zástěru, pročísnu prsty vlasy – obojí jednoručně – a zavřu kancelář. Na zamykání ale potřebuju obě ruce a musím pevně semknout rty, abych zadusil bolestný sten.

Dole stojí Ruben, stále ještě za barem. „Díky. Jde to alespoň tro…" Nestačím dokončit otázku, protože mě umlčí velká kabela na jedné z barových stoliček.

„Pozor!" Do zad mě zasáhne hlas její majitelky. Ohromeně se otočím – přede mnou stojí Jonna. Nese tác plný špinavých talířů.